

V. rész

Leszámolás

5. fejezet

Rendek Harca III

Csak egyetlen kardcsapásba telt, s mindent véget ért. James Skywalker feje úgy vált le az izmos nyakáról, majd vágódott a Tanácssterem vörös szőnyegére, mintha egy hentesbárddal szelték volna le. A hangos koppanást – elvégre a fej egy igen súlyos része a testnek – az egykoron délcegen álló test talajra omlása követte.

Az újabb szívszaggató eseményt mindenki, még maga Darth Travis is, a szörnyűséges, ám annál szükségyszerűbb tett elkövetője is döbbenten bámulta a hitetlenkedő szemével. Ő volt az, ki számára a harc leginkább előre elöntettnak tűnt, pedig az ádáz küzdelmet figyelők mindegyike, még Sidis is Jamesre tette volna a pénzét. Sem ő, sem Rea, sem a Sith sötét nagyura nem értette, hogyan történhetett ezt. Hiszen egy ilyen csapást bárki, még egy padawan is könnyű szerrel ki tud védeni. Az előttük holtan heverő férfi pedig nem más, mint a Jedi Rend – volt – legjobbika. *Hogy nem vehette észre?*

A rejtélyre, melyet tovább mélyít azon tény is, hogy az Atya előre megjósolta Travis vesztét, csupán egyetlen logikus magyarázat létezett. Ez volt az egyetlen dolog, miről szó eshetett. A lehetőség, miszerint a férfi nem számolt azzal, hogy ezt a sith az utolsó tettének, végső kardcsapásnak szánta ezt, nem pedig egy zseniális csel részének. Eszerint James egyszerűen túllogikázta az egészet. Oly nagyra tartotta Travist, a cselszövések nagy mesterét, hogy a számára végzetes csapást csupán egy tökéletesen fátyol alá borított elterelésnek vélte, s a tényleges támadást mindenhol, csak épp onnan nem várta, ahová ténylegesen is érkezett. Aztán már túl későn eszmélt rá a végzetes hibájára, mikor már a nyakába hasított a vörösesen izzó penge. Ám ha mégsem így lett volna, már sosem tudhatná meg.

Még beletelt néhány másodperce, mire Travis felfogta, hogy életben van, s nem is fenyegeti halálos veszedelem. Elvégre stabilan állt lábain, bár kissé kimerülten, és a hasán húzódó seb is kínozza valamelyest, de ezt leszámítva nem volt komolyabb baja, legalábbis testileg nem. Hiszen ő ténylegesen azt hitte, ez lesz az utolsó tette, ezért olyan folyamatok játszódtak le lelkében, melyet még tán ő maga sem érthet. Úgy érezte, mintha a benne lakozó két fél még egy utolsó csatát vívott volna a kardcsapás közepette, s a kilátások nemlétének köszönhetően egy váratlan végkifejlet született.

Bármilyen történt valójában, az előtte állók csak annyit láttak a férfi szívében lejátszódót történésekből, hogy mikor lecsapta Skywalker fejét, már kékesen ragyogtak szemei. S nem álcaképp, hanem azért, mert akkor már ez volt Travis igaz természete. Persze ha mégsem így történt volna, hanem csak valamiféle agyafürt tesztként szánta volna a többi sith számára, akkor nagyon nem lenne ajánlatos felhozni a témát, ezért nem volt meglepő, de ezt többé nem hozta fel az Új Sith Rend tagjai közül senki sem, tán egyetlen kivétellel.

- Nos, azt hiszen, nyertünk – jelentette ki a Sith sötét nagyura, mikor már kellőképpen felocsúdott döbbenetéből, bár mostanra inkább csak játszott, mint megélte a szerepét. Minden esetre a galaxis uralma egy egész elfogadható dolog, ezért nem meglepő módon igyekezett nem nagydobra verni az esetet. Elvégre nem kell minden sithnek a velejéig romlottnak lennie, ezt ő maga mondta. S különös mód, a történetek egy csöppet sem csorbították az erejét, ezt tisztán érezte.

Tán a sith még mindig ott lenne benne, csak épp gyökerestül fordult a helyzet?

- És most? – fordította felé Aleya kíváncsian a sárgásan izzó tekintetét. Azt teljességgel megértette, amit az előbb mondott neki Travis, csak ép ebből nem történt meg egy bizonyos dolog, mely nélkül nem merte kiadni a parancsot: hisz Travis még nagyon is élt.

- Most véghezviszem, amit elterveztem. A tervet, melyet már évtizedek óta csiszolgotok az elmémbe – ekkor a jedik maradéka felé irányozta kék szemének tükrét. – A mai naptól kezdve véget ért a háború. Akárcsak a Birodalom és a Köztársaság, akárcsak a Sith és a Jedi közt. A mai naptól fogva egy új rend emelkedik fel az erőhasználók két, merőben más frakciójának hamvai közül, méghozzá a hatalom és az igazság rendje. A rend, melynek a pusztasága is véget vet a köztünk évezredek óta dúló háborúnak, egy rend, mely egységet és biztonságot teremt a galaxisban, anélkül, hogy a szabadságot és a jólétet is csorbítaná. A mai

naptól megszületett az Erőhasználók Rendje, az egyetlen szerveződés, mely magába foglal minden egyes erőhasználót, legyen az Sith, vagy Jedi, vagy valljon bármely más nézetet.

- Mi van? – hangzott a kérdés több tucatnyi szájból, sithéből és jediéből egyaránt.

- Testvéreim, hát nem értitek? A köztünk dúló konfliktus több tízezer éven át minden fontosabb háború gyökerét képezte. Ez az, melytől véglegesen meg kell szabadulnunk a béke érdekében. Azt már ti is megmondtátok jedik, hogy a békés együttélés nem megoldás, mert nem képes rá a két fél. Nem, míg különálló felekként cselekszenek.

- És nem gondolod, hogy erről szólnod is kellett volna valakinek, mielőtt még végrehajtatod? – kérdezte tőle Aleya olyan finoman, amennyire azt csak lehetett. – Tudod, legalább még mielőtt elindultunk volna, hogy ne vidd magaddal a sírba, vagy ilyesmi.

- Akkor még nem szerepelt a terveim közt, ezt már réges-régen elvettem. Potosan akkor, mikor a lányom, Darth Lizarát meggyilkolta egy jedi. De most rájöttem, hogy ezért nem tudunk mi sohasem együtt élni, mert bármennyire is tagadjátok, nem csak mi, de még ti is hagyjátok, hogy az érzelmeitek vezéreljenek. A tartós békéhez vezető út első lépése, hogy felülkerekedünk mindezekben. Hát nem értitek?

- Nem igazán... – vágta rá valaki hátulról, kinek végleg rejtve maradt a kiléte.

- Ahogy gondoltam, ezért szerepelt ez a pillanat pontosan így, már az eredeti terveimben is, csak épp nem hittem volna, hogy ténylegesen valóra válik. A szavam így nem javaslatként, hanem törvényként hat. Mostanra már leigáztam az egész galaxist, egészen a Főváros szívéig vonultam az erőimmel. És mivel a feltételek szerint a Köztársaság feltétel nélkül megadja magát, a szempontok közt fog szerepelni az, hogy innentől kezdve a teljes területük a mi fennhatóságunk alá kerüljön, az összes katonájukkal és hajójukkal egyetemben. A galaxis újfent egyesülni fog egy új állam, méghozzá a II. Galaktikus Birodalom alatt. Az államot az Erőhasználók Rendje fogja kormányozni, méghozzá a Szenátus közbenjárásával. Az új Rend Tanácsa kezében összpontosul majd a hatalom, akárcsak nálatok. Ám ezúttal hivatalosan is, valamint mindkét fél tagjai egyforma arányban képviselhetik majd magukat az üléseken. Ha nem jut eredményre a szavazás, akkor minden esetben a Szenátus dönt majd.

- És mi van, ha mi nem akarunk ebben részt venni? – szólalt fel Tia'ra mester. – Láttuk, hogy mire vagytok képesek a hatalomért, és most már megkaptátok, amit akartatok. Elfoglaltátok a Fővárost, megszálltátok a Szenátus épületét, elfogva a tagok többségét. Romba döntöttétek a Jedi Templomot és még minket is megadásra készítettetek. A Köztársaság már akkor sem tudná folytatni a háborút, ha James állna itt helyetted. Már vége van, győztetek, erről nem fogtok lemondani egykönnyen. Mi bárhogy is döntenénk, mindig is a ti, de legfőképp a te akaratod érvényesülne. Csak bemocskolnátok a nevünket.

- Hidd el, erre is gondoltam. Aki akar, nyugodtan elmehet, ez nem olyan, mint a múlt században. Nem lesz üldöztetés, 501-es légió, Darth Vader... – próbált Travis némi humort is csempészni eddigi élte tán legörömtelibb pillanatába. – Megőrizhetitek a hagyományaitokat, az elveiteket, teljes mértékben jedikként folytathatjátok majd az életeteket, ez benne lesz az új törvénykönyvekben. De ez azzal jár, hogy nekünk marad a galaxis, egészen addig, amíg néhányan meg nem vakarjátok a konok fejeteket és egy értelmes döntés nem születik.

- Majd meglátjuk. De érzem, hogy ez nem marad ennyiben – felelte a nő, majd lassú, óvatos léptekkel kezdte meg a helyiség elhagyását, s amint a folyosóra lépett, a többiek is utána eredtek. Legalább nem kell most rögtön meghalniuk, emberekként élhetnek majd, mintsem állatokként meneküljenek, egészen... amíg a Sith, pontosabban Travis nem rendelkezik másképpen. S az egy rendkívül érdekes nap lesz.

Ahogy elvonult a kevéske embertömeg, a galaxis immár kimondatlanul tejhatalmú ura keserű szívvel nézte, ahogyan Rea, a saját tanítványa is távozni készül a többiekkel. Azonban látta az arcán, az immár kékesen izzó szemeiben, hogy koránt sem azért megy el, mert már nem akart mellette maradni. Egyszerűen csak bánta, amit tett.

Úgy érezte, ezek után már többé nincs helye egyik oldalon sem.

Hiába tette pontosan azt, amit az Atya mondott. A tény, miszerint hidegvérrel meggyilkolt a jedi, amikor legszívesebben megkegyelmezett volna neki, aztán az, amit az imént tett... kis híján a mestere vesztét idézte elő. Ám hiába volt minden felhajtás, a sárgásan izzó tekintet, valójában még mindig Travis alatt akart maradni, eltanulni tőle, amit csak lehet, s mindezt úgy akarta, hogy ne romoljon meg a lelke. Pedig erre majdnem sor került az imént, pedig alig több mint fél éve a tanítványa. *Akkor mi történe vele az eljövendő öt, tíz, tizenöt évben?*

Ám ez a lányt csöppet sem érdekelt, egyszerűen az álma beteljesítése, egy nagyhatalmú személyyé válása érdekelt, ki nem gonosz, ám nem is színtiszta jó a lelkében. Ki az esetek többségében jót tesz az emberrel, azonban háború, harc idején sem kell visszafognia magát, mert a rossz, ám szükséges tetteket sem tiltja semmi, különösen egy ostoba kódex nem. De a sith – vagy már jedi? – tisztán érezte, hogy ezzel nem mer előhozakodni előtte, túlságosan is szégyelli, aminek az imént kitette őt. S úgy vélte, ezután már nem fogja visszafogadni.

- Rea – fogta meg a vállát Travis, amint a lány lesütött szemekkel próbált elsomfordálni mellette. – Nyugodtan maradhatsz, ha akarsz. Nem haragszom a történetekért...

- Tényleg? – csillantak fel a fiatal togruta szemei.

- Persze, mindenki elkövet néha egy súlyos hibát. Ha úgy vesszük, még szívességet is tettél. Így egy olyan álmom teljesülhetett, melynek már nem is reméltem az eljövetelét. Különben is, te legalább nemes célból fogtál fénykardot a saját mestered ellen.

- Legalább minden a terv szerint alakult – törte meg Sidis a pillanatot, majd oly természetesen foglalt helyet a romos helyiség székeinek egyikén, mint még soha életében. – Az Atya végig megmondta, hogy így lesz, bár meg kell mondjam: az utolsó pillanatban már kezdtem kételkedni benne. Ezt a párbajt majdnem elvesztetted.

- Miféle terv szerint? – ezúttal Travis leplezetlenül hagyta a kíváncsiságát.

- Kezdjük azzal, hogy téged az elejétől fogva átvert, de őt ismerve, szerintem még engem sem vezetett bele mindenbe. A lényeg annyi, hogy téged alaposan atejtett, de nem azért, mert annyira rosszat akart neked, hanem épp ellenkezőleg. Azzal érvelt, hogyha nem hiszed úgy teljes egészében, még a lelked legmélyén is, hogy ma meghalsz, akkor Skywalker kibelez – ezzel párhuzamosan leesett Travis számára, hogy Sidis az utolsó „kívánságára” is csak a színjáték kedvéért bólintott rá. – És valljuk be, ehhez a kardcsapáshoz nagyon, de nagyon kétségbe kellett, hogy ess. Ráadásul az esélye, hogy sikerüljön is... rohadt kevés.

- Mindez tényleg nagyon érdekes, de nem ugorhatnánk a kedvenc részemre, ha nem gond? – törte meg a párbeszédet Aleya, széles mosollyal az arcán. Elvégre, ha még mindig él, akkor valószínűleg nem csak a másodparancsnoki posztért „tartották”, tehát ez így is fog maradni. Emellett, a nő ezzel elejét vette a Reával kapcsolatos rész fényre derülésére. – Ha már ennyit szenvedtünk azért, hogy itt lehessünk, akkor mire várunk még? Kezdjük meg az első ülésünket, és már az első nap döntsük el a galaxis sorsát!

- Csak lassan a testtel, a helyedben örülnék, hogy nem vetlek le a toronyból, még hozzá ebben a másodpercben. De ami azt illeti, a háborúnak vége, minden főbb épületet elfoglaltunk, és ahogyan odafentről kiveszem – elvégre már egy heves lángfelhő sem látott kibontakozni az égen –, az űrűtközet is véget ért. Szóval miért is ne?

Rövidesen az összes nagyúr, valamint Rea is helyet foglalt a székek valamelyikén, a lány nem meglepő módon a Travishoz legközelebb lévőben. Bár a hivatalos ülések nem teljesen így szoktak történni, de a twi'leknek igaza volt valamilyen szinten.

Miért is ne ragadnák meg most, miért oly sokat törekedtek?

- Akkor kezdjük is a legelején, a helyzetből adódó kérdésekkel – szólalt fel Travis egy kis idő elteltével. – Kivételesen, aki akar, az nyugodtan kérdezhet, bármit, persze a témával kapcsolatban – nem meglepő módon egy ősz hajú egyén már fel is emelte a kezét.

- Nincs ínyemre ez az új Rend, mi értelme az egésznek, ha egy árva jedi sincs itt?

- És mi van Reával? Ő a kezdettől fogva szimpatizál velük – szólalt fel egy másik sith.

- Igaza van, ő egy jedi – erősítette meg egy harmadik.
- Amíg itt van, addig ők kedvük szerint beleszólhatnak a döntéseinkbe.
- Én nem vagyok Jedi! – csattant fel Rea idegesen. – Vagyis... ez elég bonyolult.
- Látjátok, ő bajt hoz ránk. Nincs helye a tanácsban! – harsogta egy negyedik személy, úgy tűnt, Sidist leszámítva Aleya volt az egyetlen, ki megtúrta a lányt, de ő is csak önérdékből. – Darth Lizarát még elnéztem, ha gyöngé is volt, de legalább közölünk valónak vallo...
  - Elég! – csattant fel végül Travis, immár sárgásan izzó tekintettel. A Sötét Oldal még nagyon is ott bujkált benne, ám sokkal mélyebben, mint eddig bármikor. – Már emlékszem, hogy miért nem szoktunk szavazást tartani. Különbösen is, úgy mondjátok, mintha ez a tanács valaha is hozott volna olyan döntést, melynek én ellentmondtam volna, vagy ne hozott volna olyat, melyet én támogattam. Akárhogy is nézzük, ez a Tanács, ez a bolygó, ez a galaxis az enyém. És ha én azt mondom, hogy Rea közölünk való, akkor az. Azt tette, amit tennie kellett, ő nem olyan, mint ti vagytok. Ő s jogos örökösöm, az igazi sith, aki egy napon mindannyiótok felett rendelkezik majd. Ez a kis „akció” nem más, mint a fejlődésének a szerves része. Különbösen is, még szívességet is tett nekünk. Mi van, ha folytatódik a harc? Mi van ha az utolsó túlélők még megölnék mondjuk téged – közben ösztönösen Aleyára mutatott – vagy épp téged, vagy engem? Neki köszönhetően minimálisak a veszteségeink és...
  - De ők megmaradtak – vágott bele a szavába az egyetlen, ki megmerte, ki megtehetette: Sidis – Jól ismerjük a jediket, ők sosem adják fel harc nélkül. Amint elhagyták a rendszert az első dolguk lesz, hogy összehívják a megmaradtakat, létrehoznak egy új templomot, valami félre eső bolygón. Aztán háborút szítanak, amint elég erősnek érzik magukat egy újabb Nagy Háborúra. Ennek hogy akarod az elejét venni?
- Egyszerűen, a jedik a béke és a szabadság őrei, nem pedig hataloméhes szörnyek, mint néhányunk – Aleya esküdni mert volna, hogy ekkor ismét rá esett Travis sárgás szemeinek a hátborzongató pillantása. – Csak akkor fognak támadni, ha úgy látják, hogy mi nyomorba döntjük a galaxist, ha lázongnak az emberek. Tehát csak elejét kell vennünk ennek.
  - És azt mégis hogyan tervezed?
  - Helyre állítjuk a galaxis egységét, megszilárdítjuk a hatalmunkat, de ami a legfontosabb: jólétet teremtünk szerte a lakott rendszerekben.
  - Jólétet?! – csattant fel valamennyi sith döbbenetében.
  - Jó, tudom, hogy ez elég furcsán hangzik, legalábbis így, elsőre. De gondoljatok bele! Mit sithek mindig is ugyanazt tettük, amikor hatalomra kerültünk, kivétel nélkül. Nyomorba döntöttük az egész galaxist, önkényesen uralkodva oly hatalmas seregeket állítottunk fel, hogy lassan már az előkelőbb rétegeknek is éhezni kellett. És mi történt azután? A jedik elindították a maguk szabadságharcát, minden esetben addig erőlködve, míg össze nem omlott az egész rendszer és mi nem kényszerültünk vissza az árnyak közé, minden esetben.
  - Ezért kellett volna megölnünk, mindegyiküket – vágta rá az egyik idősebb.
  - De mi sosem tudjuk megölni az összeset. Hát már elfelejtettétek, hogy mi történt Sidioussal? Most lehet, hogy mi állunk jobban, de előbb vagy utóbb fordulni fog a kocka. De ha most másképp cselekszünk, mint korábban, akkor az uralmunk már jóval hosszantartóbb lehet. Ha hozzávetőlegesen azt tesszük, amit ők tettek, legalábbis próbáltak tenni, ha egy olyan államot hozunk létre, melynek fénye a Klónháborúk előtti Köztársaságéval vetekszik, akkor nem fognak lépni. Ha látják, hogy az emberek zöme boldog, megszűnnek a folytonos háborúk, a járványok, az éhínségek, akkor nem fognak háborút szítani. Bármennyire is akarnák megtenni, akkor nem tehetnének ellenünk semmit. Ők nem olyanok, mint mi, az ő kódexük ellentmond a felesleges vérontásnak. A jedik egyszerűen nem szíthatnak polgárháborút, amíg az csak a saját hatalomra kerülésükről szól, nem, míg az nem lesz maga a nép érdeke. Ők azok, kiket magunk mellé kell állítanunk a hosszú távú uralom érdekében.

- De mi nem tehetünk ilyet, mi nem ők vagyunk. Mi lesz a nagy csatákkal, a szolgálók ezreivel, a sorozatos rettegéssel és halállal, melyet pusztá szórakozásból hozunk a galaxisra? Ezek nem mi vagyunk, Travis. Számunkra ez az út járhatatlan.

- Mégis mitől lenne olyan járhatatlan? Nem azt mondtam, hogy éljünk is így, mint ők. Attól még, hogy a jólétre törekszünk, retteghetnek tőlünk az emberek, de csak kevesek, sokak helyett. Minden sithnek lehetnek szolgálói, vívhat csatákat, mészárolhat ártatlanokat. Ez a természetünk, ezt nem tagadhatjuk meg önmagunktól. A mérték az, mely igazán számít. Megtehetjük, amit akarunk, csak nem az egész galaxissal. Elvégre több milliárd ember él mindenfelé, mi meg alig vagyunk húszan. Attól még, hogy megkeserítjük néhány százezer szerencsétlen életét néhány kisebb háborúval, vagy egy elborultabb mészárlással, s esetleg néhányuk szolgásgba taszításával, azzal csak csinálunk magunknak némi rossz sajtót, de maga nép nem lesz boldogtalan. Nem az összességében.

- Tehát mi csinálhatunk, amit csak akarunk, de sokkal kisebb léptékben, mint azt eddig megszokhattuk. Az egész lényege az, hogy amíg a nép egy elhanyagolható részét nyomorba döntjük, addig ügyeljünk rá, hogy a maradék 99,999...% boldog legyen? – kezdte Aleya kapizsgálni az egészet, és így mégsem tűnt olyan rossz ötletnek, elvégre ez mégis csak jobb, mint a bujkálás és a véget nem érő menekülés. – De ezt ki fogja betartatni velünk?

- Eltaláltad, ami azt illeti. Mellesleg én fogom ezt betartatni veletek, aztán ha már én nem vagyok, akkor marad Sidis, s ha már ő sincs, remélhetőleg Rea elég idős, és legfőképp erős lesz már ahhoz, hogy egyedül is rendet tehessen. Szóval, ha nem is tetszik, de nem igazán van választásotok. Higgyétek el, később mindennek megtérül majd az ára.

- Igen, főleg, amikor pár jedi úgy dönt, hogy beszáll a tanácskozásba, akkor mi lesz?

- Beengedjük őket és széles mosollyal az arcunkon fogadjuk őket. Különben sem fogunk mindent tökéletesen csinálni az első perctől kezdve. El kell majd némi segítség, egy-két hasznos tanács azoktól, akik már megoldották a dolgokat. A szavazások miatt pedig akkor sem kell majd aggódni, míg mi mind egyre szavazunk a mi akaratunk fog érvényesülni, erről kezeskedem. Különben is időbe telik majd, mire sor kerül erre.

- Érdekes egy terv, Travis – szólalt fel ismételtén Sidis. – Ez a lépés, az erőhasználók egyesítése, egy olyan lépést jelentene, melynek a megtétele nem csak akkor térülne meg, ha ténylegesen is végbemenne a folyamat, hanem akkor is, ha egyáltalán megpróbálnátok. Úgy értem, ha nem csak beszélnétek róla, hanem a valóságban is tennétek érte valamit.

- Hidd el, fogunk – mosolyodott el Travis. – Erről kezeskedem.

- Ez esetben én teljes mértékben támogatom az ötletet – helyeselt Sidis.

- Akárcsak én – bólogatott Rea, nem meglepő módon.

- Kezdem azt hinni, hogy ebbe nekünk már nem igazán lesz tényleges beleszólásunk, ha ti hárman már ráadtátok a fejeteket. Szóval támogatom – hajtott feje a döntés előtt Aleya is.

- Legyen hát – szólalt fel az egyik ősz hajjú, szakállas sith.

- Akkor eldöntetett...

Néhány óra elteltével rohamosztagosok százai érkeztek a Templomhoz, hogy biztosíthassák az összes jedi távozását, valamint megkezdjék a romok eltakarítását – az eddig szinte mindenhol ott heverő holttestekével egyetemben. Ugyan a Jó Oldal képviselői közül mindenki elment, s ennek értelmében az Erőhasználók Rendje nem több mint az eddigi Új Sith Rend, csak épp más név alatt, Travis tudta, hogy ez változni fog az idők folyamán. Csak türelmesnek kell lennie, s ragaszkodónak a szavához.

- Hát megcsináltuk – törte meg Rea édes hangja a csendet, aki hosszasan bámulta a naplementét a Tanácsterem egyik masszív ablakának a helyén keresztül.

- Igen, pedig annyi minden történt. A számos csata, halál és tragédia közt csoda, hogy minden így végződött. Ha nem hal meg Liz, akkor talán sosem jutok el idáig, nem szállok szembe Skywalkerrel, és ezt nem hozhattam volna össze – több mint fél év után először a Sith

már nem is olyan sötét nagyura úgy érezte, a lánnyal történtek mögött rendeltetés rejlett. Hogy aznap Draka Kerr okkal oltotta ki az életét. Így könnyebben dolgozhatta fel, ami történt.

- Összehoztuk – vágta rá Rea dacosan.

- Te majdnem megölettél – nevetett fel Travis. – Lehet, hogy ha nem állsz melléjük, máshogy alakultak volna a dolgok. Ám köztünk szólva, a győzelem az én érdemem. Méghozzá teljes mértékben. A te szereped nem mérvadó.

- Nem? Hadd meséljek egy történetet...

Hevesen záporoztak az Erő haragos szikrái Mortis ádáz harcmezején. A felhők egyre hatalmasabb intenzitással szórták a villámokat, hangoztatták mennydörgéseiket, melyek hegyomlásként hasítottak az égbe. S minden eldöntetni látszott a szakadó eső közepette.

- Elég! – kiáltott fel Rea, egyre csak küszködve az ádáz kisülésekkel. Bárhonnan is próbálta összeszedni az erejét, akárhogy is próbált ellenállni, már nem tudta, hogy meddig tarthat ki. Tudta, hogy ha egy másodpercre is abbamarad a heves koncentrációja, ha csak egy pillanatra is megnyílik az Erő által szabott gát Traya kékes fájdalomözöne előtt, akkor menten vége szakad az életének. Nincs az a test, mely átvészelné egy ekkora erőhatást, nem sülné ropogásra a sith haragja által táplált kisüléseknek.

- Hagyd abba...! nem bírom... – s rövidesen belefulladt a szó, a szikrák fékezése már oly sok erejét emésztette fel, hogy többé már nem tudott megállni kecses lábain. Lerogyott a talajra, ám még mindig hevesen küzdve a halál kékes zápora ellenében.

Traya eddig elégedettséget, sőt, örömet lelt ebben. Egyre csak az járt a fejében, hogyha megöli az ottani önmagát, visszamehet a mesteréhez, kihívhatja az elismerését. Akkor talán nem hagyja majd magára, s ténylegesen is számítani kezd neki az élete. Azonban ebben a keserű pillanatban, minden fordulni kezdett a sárgásan izzó szemeiben. Hirtelen nem a saját hasznát, a lelkének beteg szórakozását látta Reában, hanem azt a mérhetetlen fájdalmat és szenvedést, melyet rászabadít a saját kicsinyes érdekei végett.

Eleinte ellenállt neki, tagadni kezdte ezen különös érzetet, azonban az hamar elhatalmasodott felette. Aztán egy röpké pillanatban már jobban érdekelte a rossz, melyet a lánynak okoz, mint a jó, melyet a megölése révén érhetne el. Mindez a legcsekélyebb mértékben sem mutatkozott meg rajta, ugyanúgy állt előtte, ugyanúgy lesett rá hátborzongató szemeivel, csak épp a szikrák fájdalmas özönét szüntette be.

„Köszönöm” Ennyit tudott leolvasni Rea szemeiből, mikor véget ért a kínzó zápor, s a lány kábán borult le a kavicsos talaj szintjére, majd egyre csak köhögni és rángani kezdett. Traya látta, hogy a pusztá túlélés az erejének minden csepp morzsájába belekerült, s az állapota mindennek, csak épp jónak nem volt nevezhető. Azonban azt is tudta, érezte, hogy korántsem fenyegeti életveszély, ha a sérülései súlyosak is, ám még időben leállt, hogy halálosak legyenek. Sőt mi több, néhány kétes pillanat elteltével már fel is próbált egyenesedni.

Még irányzott egy véres köpetet a talaj felé, mielőtt végleg feltápáskodott volna, aztán remegő léptekkel kezdett közeledni az ellenfele, s egyúttal az Atya felé, kinek az arcán az egyetlen érzelem a harag volt, melyet leolvashatott a szemeivel.

- Csak nem megszántad az ellenséged, Traya? Hát már elfelejtetted, hogy mekkora a párbajotok tépje? Tudod, hogy a harc csak az egyikőtök halálával érhet véget – ennek hallatán Traya dacosan rázta a fejét. Nem teszi meg, ez tisztán látszott a szemeiben. – Tedd meg! Máskülönben Rea fogja kioltani a te életedet! – ám ő is csak némán rázta a fejét.

- A párbajnak már vége – törte meg Traya a kibontakozó félben lévő, haragos csendet. – Nem fogom megölni a saját nővéremet.

- Ahogy én sem – tette hozzá Rea, bár tekintve, hogy a lábán is alig tudott megállni, valamint már a törött bordáinál húzódó seb is erősen vérzett, ez egy kissé nagyratörő kijelentés volt. – Te magad mondtad, hogy szinte semmiben sem különbözünk, a kardunk

színének kivételével. De az nem jelenti azt, hogy egymás ádáz ellenségeinek kell lennünk, amikor békésen is megférhetnénk egymás mellett.

- Nem harcolunk – nyomatékosította Traya.

- Hát jó, legyen, ahogy akarjátok – sóhajtott fel az Atya, mihelyst visszazárta a benne lévő sötétséget oda, ahol lennie kellett. – Erre a végkifejletre számítottam a legkevésbé, ennek ellenére mégis felkészültem rá. Mivel a párbaj folytatása egyértelműen Rea halálával végződne – ezt a lány szívesen letagadta volna, ám ahogy végigmérte magát, be kellett látnia a férfi igazát. – Ezért Darth Traya a győztes – ekkor Rea felé fordította tekintetét. – Rád már nincs szükségem ebben az idősikban, sőt, csak útban lennél, ami azt illeti. Ezért téged visszaküldelek az otthonodba, ahonnan a főregijáraton keresztül jöttél.

- Köszönöm – felelte Rea ösztönösen. Meg kell hagyni, nem semmi kaland volt ez.

- Gondolom, ezek után te nem fogadod el az összes jedi halálát eredményező megoldást, ahogyan az összes sithét sem – folytatta a mondandóját, Traya felé fordítva immár kék szeméit, ki igen erőteljesen rázta a fejét. Olyannyira, hogy annak vonalát még a lekkui is követték. Az Atya tisztán érezte, hogy ezáltal a lány letért a Sith ösvényéről, ám anélkül tette, hogy a jedikére lépett volna. Egy köztes állapotot ért el. Minkét oldalt a saját vérének, a saját fajtájának tekintve, legalábbis csak átmenetileg, míg ismét meg nem állapodott valamelyik oldal mellett. A gond csak volt, hogy ez nem fog eldőlni a végső csata idejére.

- Nincs valamiféle köztes megoldás? – kíváncsiskodott Traya.

- De igen, van. Azonban meglehetősen bizonytalan a kimenetele, az összes létező lehetőség közül erről láttam a legkevésbé, de tudom, hogy mit kell tenned az elérése érdekében. Azonban már most figyelmeztetek, ez számodra lesz a legkellemetlenebb. Egyszerre kell majd vérmes sithet és jóakaró jedi játszani, mindkét fél esetében olyan dolgokat elkövetve, melyet tán örökre ellehetetlenítik a felé vezető ösvényed. Még ha sikerrel is jársz, könnyen számkivetett lehetsz, mind a jedik, mind a sithek részéről.

- Elfogadom...

- Mellesleg, kezdettől fogva átvertél – közölte Rea a történet végeztével, amely ugyan nem tűnt többnek egy két-három perces mondokánál, azonban mindketten azon kapták magukat, hogy már messze a horizont alatt jár a Coruscant fényes csillaga.

- Meglehet, de te még mindig itt vagy. Ezek szerint pontosan tudtad, hogy az elmúlt fél évben csak ki akartalak használni, hogy a saját terveimet segíthessem. De te mégsem mentél el Naala mesterrel, hanem itt maradtál, hogy folytasd, amit elkezdted. Bölcs döntés ez?

- Teljes mértékben – vágta rá a fiatal togruta gondolkodás nélkül. – Akkor még naiv voltam és tapasztalatlan, de ezalatt a fél év alatt többet fejlődtem, mint azt mások egy évtized alatt tennék. Most már résen leszek, nem ejthetsz át néhány ügyes hazugsággal.

Nem, nem leszel. Csak azt hiszed, hogy már elég erős vagy, és az a legveszélyesebb kombinációja az érzésiednek. Most befolyásolhatóbb vagy, mint valaha. De én nem foglak ismét kihasználni, azóta már más ember lettem. Hagyni fogom, hogy az álmaidat kövesd, s valóban a belátásod szerint, nem pedig egy merő ábránd, egy illúzió mentén válaszd meg az utadat – visszahangzott Travis tudatában, s (nem meglepő módon) inkább nem közölte.

- Igazság szerint az lenne az igazi, ha meg sem próbálnád. „Tudod, ha a tanítványom akarsz lenni, őszintének kell lennünk egymáshoz. Szóval nincs több hazugság, megértted?” Ezt te magad mondtad. Szóval nem kellene minkét oldalról így lennie? – Travis belátva a tanítványa igazát, némán rábólintott. Aztán mégsem tudta megállni.

- Na jó, csak egy kicsit...

Még sokáig beszélgettek az elmúlt hónapok történéseiről, megvitatta az események mögött rejlő tanúságokat, okokat, s az azokat követő következményeket. Végül – úgy hajnal

kettő fele – úgy döntöttek, elteszik magukat holnapra. Elvégre már véget ért a háború és a folytonos öldöklés, tehát másnap is nyugodtan folytathatják az eszmecsereit.

S Travisnak különös álma, egy újabb látomása támadt az édes álma közepette.

Nem tudta pontosan hol jár az időben, azonban a látottak alapján nem telhetett el több néhány hónapnál, esetleg fél évnél. A Jedi Templom az Erőhasználók templomává vált, s már javában tartott a helyreállítása. Egyedül a Demetreus által belevájt „kráter” befoltozása egy kisebb város létrehozására elegendő összeget és duracélt emésztett fel. A jedik azonban még mostanra sem keresték fel ezt a helyet, úgy tettek, mintha örökre elveszett volna a számukra, ezért a Sith a saját igényei szerint rendezhette be. A vendégek többsége más, eddig a sötétben bujkáló sithekből, valamint a galaxis minden zugából – legfőképp a Dathomirról – érkező erőhasználókból állt, kik eddig nem részesülhettek a jedik tanításaiból, a másik oldal követőitől pedig túlságosan is félték, hogy a színük elé járuljanak, ez idáig.

S mialatt Travis Rendje egyre csak gyarapította a sorait, a jedik sem panaszkodhattak túlzottan. A Sith minden várakozás ellenére tartotta a szavát, nem csak megengedte a létezésüket, de a Nagyúr még az új Jedi Templom emeléséhez is biztosította számukra a kellő összeget. Tudta, hogy ez csak úgy működhet, ha megtanul bízni benne a másik fél, s azt is, hogy ehhez idő kell. Bár mostanra a jedik még csak a soraik rendezésénél, valamint az újabb háború lehetőségénél tartottak, azonban kénytelenek voltak a nap minden percében szembesülni a ténnyel, miszerint ezt nem tehetik meg. A Sith nagyura ugyanis e ténylegesen egy egységes, jólétben élő galaxisra törekedett, s ebben a folytonos háborúskodás megszűnésével meglepően nagy sikereket ért el. Márpedig egy Jedi nem állhat a béke és a jólét útjába, mikor jómaga is erre törekedett az egész életében, legalábbis a mostaniak.

Ez egy különös meglepetésként érte Travist. A Nagy Háborúban a Jó Oldal követőiből mindenki odaveszett, kik szélsőséges nézeteket vallottak. Draka Kerr, Ra'am Kenzon, és Drun Odar nélkül már Tia'ra és Naala mester egy olyan Jedi Rendet biztosíthatott, mely ténylegesen is megérdemelte a nevét. S tudták, hogy ennek megőrzéséhez nem indíthatnak egy újabb elsöprő erejű háborút a Sith ellen.

Így már megtiltja a Kódex.

A nagyvonalú eseményeken kívül elég sokmindent látott a környezetében tartózkodóról is. Láta, ahogyan Silk és Emmerson kipihenten, és egészségesen ülnek egy kávézóban, jóízűen fogyasztva a koréiai sörüket. Valamint esküdni mert volna rá, hogy egy még különösebb dolgot látott két szemével: egy olyan alak lépett középük, kit Nevilként ismert.

Am mielőtt teljesen meggyőződhetett volna efelől, egy merőben más kép tárult elé. Egy különös, nagyrészt dzsungel fedte világot látott, ahol is Aleyát pillanthatta meg, ahogyan Lynnel sétál egy folyó mellett, önfeledten beszélgetve egy bizonyosan érdekes témáról ám az mégis rejtély maradt előtte. Nem igazán értette, mégis miféle megbeszélő akadáhat két, ennyire más nézeteket való félnek, de biztos jó okuk lehetett rá.

Többek között azért is furcsállta, mert a vörös bőrű twi'lek a saját állítása szerint egy csöppet sem kedvelte meg a jediket, és csak a közvetlen parancsa értelmében hagyott fel a folytonos zargatásukkal. Ráadásul, ha valakinek, akkor neki teljesült az álma, mivel Travisra javarészt már a szenátori székben volt szükség, ezért a nő kapta meg a Birodalmi Flotta vezetését, s a sith eddig még csak két esetben mondta meg neki, hogy mit kell tennie, ám akkor is csak nagyvonalakban, javarészt szabadkezet adva neki. Ennek köszönhetően a twi'lek még mostanra sem tudott betelni a hatalmával, s naphosszat kémlelte zászlóshajója masszív ablakán át az úr végtelenét. Akkor meg mit keresett a szárazföldön?

Az egyetlen, ki sorsa rejtély maradt számára az Sidis volt. Az ostrom napja után elment a Demetreussal, látszólag céltalanul szelve a mindenséget. Csak néhány helyen és alkalommal, elvétve mutatkozott mások előtt, ahogy ez már megszokott volt tőle.

A saját sorsáról már nem tudott többet mondani annál, hogy nagyon is élvezte a helyzetet. Egy teljes galaxis kormányzása egy igen összetett, kihívásokkal teli feladat, épp olyasféle, melyekért ő rajong a taktikai asztal felett. Emellett igyekezett nem elhanyagolni Rea képzését sem, kinek ténylegesen igazat mondott, már elmúlt a hazugságok ideje. A lány mindössze a Naalával való rendszeres találkozásait hallgatta el előtte, az egykori mestere kérésére, ám ez egy csöppet sem csorbitotta az összképet. A fiatal togruta lány boldog volt, örült, hogy tanulhat és odafigyelnek rá, méghozzá mindkét személy, kit mesterének nevezhetett. A Sith lét egyáltalán nem befolyásolta a lelkét, amibe beleszólása volt, azzal csupa jót tett, melyért a többi sith pikkelt rá ugyan, de velük nem sűrűn találkozott, s Travis akkor is ott állt mellette.

Mindezen események azt eredményezték, hogy Travis oly közel került a „boldog” kifejezéshez, mint még soha életében, tán régen, még Iwo tanításakor érezte magát hasonlóképpen. Egyedül annyi különbség volt, hogy mindezek ellenére egyvalami maradt, mely keserűségként hatott szívében. Ő próbált ugyan megvonatkozni tőle, s ez sikerült is az esetek többségében, ám megesett, hogy teljességgel eluralkodott felette az érzet. Ilyenkor igyekezett nem kommunikálni, senkivel. Méghozzá a lánya, Liz halála volt az, mely ezen ritka alkalmakat ily keserűvé tette. Ám Sidis minden jóslata ellenére, ez csak egy apró csepp volt a sok közül, ha az összképet nézi az ember, s korántsem kínlódott miatta annyira, mint azt a férfi megjósolta. Aztán, mint mindegyik, ez a látomása is véget ért.

S nem sejtette, ám a látottak teljességgel beteljesedtek.

Darth Raven